

Påskedag 2017

Dette hellige påskeevangeliet stor skrevet hos evangelisten Lukas i det 24. kapitlet.

Ved daggry den første dagen i uken kom kvinnene til graven og hadde med seg de velluktende oljene som de hadde laget i stand. Da så de at steinen var rullet fra graven. Og de gikk inn, men fant ikke Herren Jesu kropp. De visste ikke hva de skulle tro, men med ett sto det to menn hos dem i skinnende klær. Kvinnene ble forferdet og bøyd seg med ansiktet mot jorden. Men de to sa til dem: «Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er stått opp. Husk hva han sa til dere mens han ennå var i Galilea: ‘Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dagen skal han stå opp.’» Da husket de hans ord. Og de vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre. (Luk 24,1-9)

Slik lyder det hellige påskeevangeliet.

193 – Høytidsverset: «Han er oppstanden, store bud»

Man skulle kanskje tro at påskeevangeliet er det fineste utgangspunktet man kan ha for en preken. På sett og vis *er* det også det, men det er også det vanskeligste. Det burde utløse stormende jubel, og vi legger til rette med en glad feiring her i kirken på denne dagen, men jubelen sitter likevel fast i strupen. Det blir noe påtatt over det regisserte ropet: «Kristus er sannelig oppstanden!» Kan det være fordi vi ikke helt kan tro det er *sant*? Hvorfor kom du til kirken i dag? For å glede deg over oppstandelsen, eller for å bli overbevist enda en gang? Selv trenger jeg dette fellesskapet for å få hjelp til å holde fast på og se at jeg ikke er helt alene om denne ville, urealistiske forventningen om oppstandelsen, som jo er selve hjørnesteinen i kristentroen. For *er* det ikke en urealistisk forventning at en som er død kan bli levende igjen, og at du og jeg – når den tid kommer - skal oppstå til et liv etter døden?

Like urealistisk som vi kanskje synes det er, like surrealistisk var det for de første vitnene til oppstandelsen. Englenes budskap utløste ikke vill jubel hos kvinnene. Og mennene, Jesu venner som fikk budskapet overbrakt av de samme kvinnene, ble bare skeptiske. Peter, som løp for å sjekke graven selv, lurte følt da han så at den var tom, men det falt ham ikke inn å tro at Jesus

faktisk var blitt levende igjen. Om kvelden, da de møtte ham selv – da ble de først og fremst *redde*, ikke glade. Oppstandelsen var et så stort brudd med forventingene at når det umulige skjer, er den første reaksjonen ikke *tro*, men vantro. Selv om mennesker både den gang og i dag gjerne ville tro på et liv etter døden, er tanken så irrasjonell at mange avviser den helt.

Hvis du kom til kirken i dag for å bli overbevist om Jesu oppstandelse, har jeg ingen håndfaste beviser å stille opp. Det eneste jeg har å vise til er troen selv, troen som fortsatt er levende på de mest usannsynlige steder, en tro som bygger på vitneutsagn fra en flokk usikre og fortumlede mennesker, mennesker som påsto å ha møtt engler, mennesker som påsto å ha møtt den oppstandne Jesus Kristus selv. Skeptikerne vil selvfølgelig spørre om vi skal tro *mer* på slike øyenvitneberetninger enn på naturens lover?

De har selvfølgelig et poeng, men la meg likevel si et par ord om naturlovenes *begrensninger* når det gjelder å beskrive virkeligheten. Naturlovene beskriver hva som *normalt* skjer i naturen, og hadde vi kjent alle faktorer i naturen, ville vi kunnet forutsi alt fra jordskjelv til sykdomsutbrudd, men det kan vi jo ikke fordi virkeligheten er så mye mer kompleks enn vi har

oversikt over. Naturlovene hjelper oss bare et stykke på vei til å forstå hva som skjer rundt oss, og vi blir stadig vekk overrasket. Ja, ofte kan det se ut som om *tilfeldighetene* spiller en større rolle i naturen og i våre liv, enn lovmessigheter som vi fortsatt ikke har kartlagt fullt ut. Derfor skulle vi kanskje ikke være så skeptiske til at de utroligste ting skjer, hvert fall så lenge vi tror at det finnes en Gud som står bak og over alt det skapte. Slik har de troendes fellesskap vokst frem, bygget på en felles overbevisning om at ingenting er umulig for himmelens og jordens skaper. Med denne troen godt plantet i hjertene, får troende over hele jorden uante krefter og mot.

Et eksempel på dette motet, er den koptisk-ortodokse biskop Thomas som nylig kommenterte situasjonen i Egypt hvor flere kirker ble angrepet på Palmesøndag og mange kristne ble drept. «Koptiske kristne i Egypt lider nå», sier Thomas. «Vi bærer korset med smerte og tårer, men samtidig vil jeg si: Vi er ikke redde. Vi stoler på Gud og har en sterk tro.» (Vårt Land 11. april.) At troen overlever under slike forhold, gjør inntrykk på meg. Ser man seg rundt i verden, ser man at troen mange steder er langt mer enn en intellektuell øvelse, det er en måte å leve på. Da jeg var i Kenya nylig, *ba* vi mye. Det pleide de å gjøre det i den

familien jeg besøkte. Livet i Kenya er vanskelig for mange, men derfor ber de desto mer og tror på Guds hjelp og beskyttelse. Hva jeg lærer av dette er at kristne mennesker og menigheter ikke vokser ut av trygge forhold, de vokser i utryggheten fordi de søker Gud for å få trygghet. Den som opplever Guds nærvær og hjelp, vil kunne overleve selv under de vanskeligste forhold. Og kanskje er det fordi det kristne livet har vært forbundet med så mye fare og forfølgelse gjennom tidene, at troen fortsatt finnes i verden – en trassig tro som ikke vil la seg bøye eller knuse fordi den alltid søker trøst og næring i Ham som selv ble knust av sine forfølgere og drapsmenn.

På Langfredag forkynte jeg at Jesu død er *medlidenhetens* død. Han er den som går inn i mørket og *blir* der. Han er den som *ikke* flykter. Som prest vokter jeg meg vel for å påstå at «det må vel være en mening med det», når noen dør. *Mening* i lidelse er det vanskelig å få øye på. Men *Jesu* død, hadde den noen mening? Englene som møtte kvinnene ved graven minnet bare om hva Jesus hadde sagt; at Menneskesønnen skulle overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dagen skulle han stå opp. (V.7) Det er alt som blir sagt. Jesus må dø for å kunne stå opp fra de døde. Jesus brukte aldri sin makt til å

slippe unna. Men når døden først var et faktum, er evangeliens budskap at Gud bruker Jesu død til å triumfere over døden. Meningen i Jesu død ligger først og fremst i oppstandelsen!

Det tomme påskeegget illustrerer den tomme graven som igjen er det viktigste tegnet vi har på Jesu seier over døden. Selv om det er stor forskjell på kristnes kår her hjemme og i land som Egypt og Kenya, har vi én ting felles: Vi skal alle dø, men gjennom Jesu død og oppstandelse er vi bundet sammen til ett folk av troende som klynger oss til håpet om at Gud ser i nåde til oss og at vi er i Herrens hender enten vi lever eller dør.

Da er det ikke lenger et spørsmål om naturlover, om hva som er mulig eller umulig, det handler om at Gud har makten, at døden ikke lenger har siste ordet, og at vi som tror sammen, også må *stå* sammen, *be* sammen og *lide* sammen slik Jesus alltid står sammen med oss – inntil vi møtes igjen til et liv i den kommende verden.

La oss derfor reise oss og bekjenne vår felles, hellige og håpefulle tro. (Nikenum 979.1)